

något allmänt förbud mot att TV nyttjas för personövervakning. Där-
emot anser kommittén att man i större utsträckning än när det gäller
optisk apparatur i allmänhet kan ställa villkor för apparaturens ut-
nyttjande.

Lagen om TV-övervakning föreslås gälla såväl myndigheters som
enskildas övervakning. Övervakningskamera får enligt förslaget inte
brukas med mindre upplysning därom lämnas genom anslag eller på
annat sätt. Kommittén föreslår vidare att det skall fordras tillstånd
för att använda övervakningskamera på allmän plats. Länsstyrelsen
föreslås som tillståndsgivande myndighet.

Kommittén har också diskuterat övervakning på arbetsplatser. En-
ligt kommitténs mening är frågan om arbetsgivarens användning av
optisk apparatur gentemot anställda mera lämpad lösas förhandlings-
vägen än genom straffrättsliga regler.

Karin Bishop

Meddelelser

KYHN GLØERSEN 1881—1974

Ekspedisjonssjef *Christian Ulrik Kyhn Gløersen*, som var sjef för
Fengselsstyret i det norske justisdepartement fra 1929 til 1951, døde i
november 1974 i den høye alder av 93 år. I hele 43 år arbeidet han i
departementet, og den hele tid i Fengselsstyret. Han ble byråsjef i 1917
og ekspedisjonssjef i 1929. Under den siste verdenskrig ble han avskje-
diget av nazistene og var et par år dommer i Eidsivating lagmannsrett.
Ved frigjøringen kom han tilbake til sitt embete i departementet.

Betydningsfulle oppgaver forelå til løsning da Gløersen i 1908 kom
til Fengselsstyret. En nyordning av fengselsvesenet var under gjennom-
føring etter at man i 1903 hadde fått en ny lov om fengselsvesenet. En
ny straffelov trådte i kraft i 1905, og i 1907 overtok staten forvalt-
ningen av tvangsarbeidsvesenet. Dette førte til byggingen av det nye og
store arbeidshus på Oppstad, men krig og krisetid gjorde at mange
planer ellers måtte utsettes.

På den tiden Gløersen tiltrådte som Fengselsstyrets nye sjef, inntraff
en ny reformperiode. En fengselsreformkomite fremla i 1930 et forslag
om forskjellige lovendringer og et byggeprogram for fengselsvesenet,
og Fengselsstyret ble stilt overfor nye og krevende oppgaver. Men
tidene var trange, og ikke alt ble gjennomført. Både Botsfengslet og
Oppstad fikk imidlertid betydelige utvidelser og forbedringer, og det
ble gjennomført vesentlige lempninger i reglene for behandlingen av
de innsatte. Et nytt kretsfengsel ble bygd i Oslo, landets største, det
eldgamle kvinnefengsel forsvant og et nytt bygd på Ila, og senere tatt
i bruk som særskilt anstalt for sikrings- og forvaringsdømte. Den pin-
aktige økonomi til tross, var det en ganske livlig virksomhet som ble

utfoldet under Gløersens ledelse, inntil krigen satte en stopper for det videre arbeid. I den nye fengselsreformkomite av 1951, hvor Gløersen var medlem etter sin avgang som ekspedisjonssjef, ble hans faglige innsikt og erfaring til stor nytte.

Den som har prøvd det, har fått erfare at fengselsarbeid som oftest er fullt av motsetninger og følgelig også av kritikk, og at heller ikke skuffelser og tilbakeslag er mangelvare. Ekspedisjonssjef Gløersen hadde et meget nøkternt syn på sitt arbeid og var visst ikke særlig plaget av illusjoner. Han hadde en egen evne til i alle situasjoner å bevare sin sinnsro og ta tilskikkelsene som de kom. Han næret neppe overdrevne forventninger om resultatene av arbeidet med de kriminelle, men alltid var det de menneskelige hensyn som stod i forgrunnen hos ham. Med sitt elskverdige vesen og lyse humør var han en uforlignelig sjef, åpen og imøtekommende, og alltid med tid til en samtale. Han var svært glad i samvær med nordiske kolleger av alle grader, og takknemlig for det vi kunne lære av det foregangsarbeid vi kunne finne i våre granneland.

Johannes Halvorsen

FN-KONGRESSEN I TORONTO 1975

De forenede Nations 5. kongres for forebyggingelse af kriminalitet og behandling af lovovertrædere afholdes i Toronto i Canada i dagene 1.—12. september 1975. Emnerne for kongressen er følgende: 1. Ændringer i kriminalitetens former og omfang, 2. Forbedringer i lovgivning, retshåndhævelse og fængselsystemer med henblik på kriminalitetsforebyggingelse og behandling, 3. Politiet og andre retshåndhævende myndigheder, 4. Behandlingen af lovovertrædere undergivet frihedsberøvelse, med særligt henblik på anvendelsen af Standard Minimum Rules, og 5. Kriminalitetens økonomiske og sociale virkninger som objekter for forskning og planlægning. Det første emne behandles i løbende plenarmøder, de øvrige i sektionsmøder. Generalsekretær for kongressen er professor Gerhard O. W. Mueller, tidligere New York University School of Law, der i 1974 har overtaget stillingen som chef for United Nations Crime Prevention and Criminal Justice Section. Henvendelser om deltagelse kan rettes til Executive Secretary for the Fifth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders, c/o Crime Prevention and Social Justice Section, Social Development Division, United Nations, New York 10017.

MØDE I BELLAGIO OM VIKTIMOLOGI 1975

I dagene 9.—21. juni 1975 afholdes i Bellagio i Italien et internationalt møde om „Victimology and the Needs of Contemporary Society“. Mødet er særlig beregnet for yngre forskere med interesse for studiet af forbrydelsers ofre, men også andre fagfolk på omådet kan deltage.

Drøftelserne vil samle sig om to hovedgrupper af emner: dels viktimologiens teoretiske perspektiver, metoder og nuværende stilling, dels problemer i relation til det strafferetlige system (bistand til ofre, erstatningsordninger etc.). Interesserede kan få nærmere oplysninger ved henvendelse til dr. Emilio Viano, Center for the Administration of Justice, The American University, Washington, D.C. 20016, U.S.A.

Litteratur

John Lambert: Crime, Police and Race Relations. London 1970. 308 s.

Hovedhensikten med Lamberts undersøkelse er å gi en beskrivelse av kriminaliteten i Birmingham, for derigjennom å kaste lys over spørsmålet om kriminalitetsfrekvensen blant immigranter — først og fremst irlendere og fargede. Undersøkelsen er basert på data innhentet fra politiet om de saker som ble anmeldt i byen over en periode på fire måneder ved årsskiftet 1966—1967.

Lambert foretar en inndeling av de forskjellige distrikter i byen på grunnlag av andelen immigranter i forhold til befolkningen som helhet, og finner at det er klare forskjeller på dette området. Det viser seg at frekvensen av immigranter — og da særlig fargede immigranter — er høyest i slumdistriktene rundt bykjernen, og at den avtar etterhvert som man kommer utover i de høyere arbeiderklasse- og middelklassestrøkene fjernere fra sentrum. Og i overensstemmelse med en lang rekke tidligere undersøkelser finner han at kriminalitetsfrekvensen viser det samme mønster. Jo nærmere man kommer sentrum og jo sterkere dominansen av immigranter er i vedkommende strøk, jo høyere er kriminalitetsfrekvensen.

Når han går over til å se på hvem som blir siktet for straffbare handlinger skifter imidlertid bildet. Det viser seg nemlig da at de fargede immigranter skiller seg ut. Ikke ved å ha en høyere, men ved å ha en lavere kriminalitetsfrekvens enn befolkningen for øvrig. I motsetning til den vanlige oppfatning skyldes den høye kriminalitet i områder med høy immigrasjon derfor ikke immigrantene selv. Forklaringen er at fordi andre boligområder er stengt for dem, må de fargede immigrantene slå seg ned i områder som på forhånd er preget av kriminalitet og forfall.

Men på lengre sikt vil dette kunne få følger. Det er sannsynlig at de livsvilkår som immigrantene bys, over tid vil sette sitt preg på dem, og først og fremst på deres barn. Eller som Lambert uttrykker det (285):

„Den første og viktigste konklusjon på denne undersøkelsen er at man — som en lovmessighet — kan forutsi at så lenge nykommende emigranter er tvunget til å bosette seg i bestemte høy-kriminelle strøk, vil deres kriminalitet øke slik at den med tiden vil nærme seg den som ellers finnes i området.“